

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky, soudkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Š. D.**, zast. JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2019, č. j. KK/420/SÚ/19-3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2021, č. j. 30 A 83/2018-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Karlovy Vary rozhodnutím ze dne 5. 3. 2019, č. j. 3112/SÚ/19, sp. zn. 9811/SÚ/15/Eg, nařídil žalobci odstranění stavby „Hospodářská budova pro chov ryb, Andělská Hora“ (dále „stavba“). Žalovaný v rozhodnutí uvedeném v záhlaví (dále „rozhodnutí žalovaného“) prvostupňové správní rozhodnutí změnil tak, že prodloužil lhůtu k odstranění stavby, a ve zbytku jej potvrdil. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví (dále „napadený rozsudek“).

[2] Mezi stranami není sporu, že žalobce podal dvě žádosti o dodatečné povolení stavby. První byla podána a zamítnuta v roce 2015, druhá byla podána v roce 2019. V prvním případě bylo řízení o odstranění stavby přerušeno, neboť bylo třeba zodpovědět, zda stavba může být dodatečně povolena, v druhém případě nikoliv. Žalobce striktně trval na tom, že nová žádost o dodatečné povolení stavby znamená automatické přerušování řízení o odstranění stavby. Krajský soud mu však nepřisvědčil. V případě, že je podána další

žádost o dodatečné povolení, je na úvaze stavebního úřadu, zda tuto žádost o dodatečné povolení stavby vyhodnotí jako řízení o předběžné otázce a řízení o odstranění stavby přeruší, a to podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., požaduje jej zrušit v celém rozsahu a věc vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu.

[4] Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem, a to procesní povinnosti žalovaného přerušit řízení o odstranění stavby do doby rozhodnutí o opětovné žádosti o dodatečné povolení stavby.

[5] I pokud by se žalovaný rozhodl řízení o odstranění stavby nepřerušit, měl tak učinit formou usnesení, a tím umožnit stěžovateli podat řádný opravný prostředek proti tomuto usnesení. Žalovaný však žádost o dodatečné povolení ignoroval a jím zvolený postup byl zcela v rozporu s principy správního rozhodování.

[6] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud dostatečně nevypořádal se žalobními námitkami. Krajský soud se nevypořádal s námitkou stěžovatele ohledně opětovné žádosti o dodatečné povolení, o které nebylo v době podání žaloby rozhodnuto. Krajský soud se také řádně a srozumitelně nevypořádal s argumentem nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18, z jehož právního názoru stěžovatel dovozoval svůj nárok na podání opětovné žádosti i po několika letech při současném prolomení právní moci již dříve pravomocného zamítavého rozhodnutí. Vypořádána nebyla ani námitka v bodě [15] žaloby, a sice že stavební úřad nezákonně přerušil řízení o opětovné žádosti o dodatečné povolení z důvodu řízení o předběžné otázce – odstranění stavby a poté řízení zastavil pro bezpředmětnost žádosti; podle stěžovatele měl být postup stavebního úřadu opačný – řízení o dodatečném povolení stavby je předběžnou otázkou pro řízení o odstranění stavby.

[7] Stěžovatel shledal i jinou vadu řízení před krajským soudem v tom, že mu nebyl dán téměř žádný prostor se vyjádřit k předmětné věci (v rámci řízení o dodatečném povolení stavby). Je na straně stavebního úřadu, žalovaného nebo krajského soudu, aby byla dána stěžovateli možnost zlegalizovat nepovolenou stavbu, a to i z toho důvodu, že odstraněním stavby dochází k újmě na vlastnictví, které je chráněno Listinou základních práv a svobod.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že setrvává na svém právním názoru a závěrech obsažených v rozhodnutí, které vydal, a ztotožňuje se s napadeným rozsudkem a v něm uvedeným odůvodněním krajského soudu. Protože stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádné nové skutečnosti ani jiné důvody, než které obsahuje žaloba ze dne 23. 8. 2019, odkázal žalovaný na argumentaci ve svém vyjádření ze dne 9. 9. 2019 k žalobě.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost **není důvodná** (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[11] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku soudu by byla vadou natolik závažnou, že by k ní Nejvyšší správní soud přihlížel z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel má za to, že se krajský soud mimo jiné nevypořádal s jeho stěžejní námitkou, že stavební úřad nesprávně přerušil řízení o opakované žádosti o dodatečné povolení stavby z důvodu řízení o jejím odstranění. Krajský soud se navíc dostatečně nevypořádal s námitkou, že o opakované žádosti nebylo v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného rozhodnuto, a proto bylo předčasné hovořit o jejím obstrukčním charakteru. Bez adekvátní reakce zůstala i stěžovatelova argumentace nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18.

[12] Aby napadené rozhodnutí bylo z těchto důvodů nepřezkoumatelné, muselo by jít o nevypořádání takových námitek, které tvoří základ žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že není úkolem soudu odpovědět na každou dílčí námitku, ale vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).

[13] Je třeba zdůraznit, že předmětem řízení, jehož se týká žaloba i nyní kasační stížnost, je odstranění stavby, nikoliv dodatečné povolení stavby. Krajský soud se zabýval námitkami směřujícími do merita věci řízení o odstranění stavby v bodech [27] až [46] napadeného rozsudku. Na námitku uvedenou v bodě [15] žaloby ze dne 22. 8. 2019 reagoval krajský soud v bodech [40], [42] a [45] napadeného rozsudku.

[14] Co se týče námitek o předčasnosti závěru, že opakovaná žádost byla pouze obstrukční, je třeba dát za pravdu stěžovateli v tom, že na ni krajský soud přímo nereagoval. Pro posouzení předmětné věci je však bezvýznamná (mj. směřuje do merita řízení o dodatečném povolení stavby) a nevypořádání této námitek nemohlo mít za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[15] Za nedůvodný lze mít i poukaz na nález Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18, jehož vypořádání měl krajský soud opomenout. Stěžovatel argumentoval zmíněným nálezem Ústavního soudu v části VI. (Žádost o přiznání odkladného účinku žalobě) v žalobě ze dne 22. 8. 2019. Na tuto argumentaci krajský soud reagoval usnesením ze dne 18. 9. 2019, č. j. 30 A 83/2019, kterým byl žalobě přiznán odkladný účinek.

[16] Jelikož napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, může Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení věcných námitek. Stěžovatel opakovaně tvrdí, že měl stavební úřad po přijetí druhého návrhu na dodatečné povolení stavby přerušit řízení o odstranění stavby.

[17] Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře zodpověděl otázku, zda a za jakých okolností je správní orgán povinen řízení o odstranění stavby přerušit a posoudit nejdříve opakovanou žádost o její dodatečné povolení. V rozsudku ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 As 407/2019-41, například uvedl, že správní orgán nebyl povinen řízení o odstranění stavby přerušit na základě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby, a to s ohledem na to, že žalovaní již jednou žádost o dodatečné povolení stavby podali a řízení proběhlo, přičemž nebyli s touto žádostí úspěšní. Dále lze v judikatuře nalézt závěr, že „*ve vztahu k tomuto prvému řízení o dodatečném povolení stavby bylo řízení o odstranění stavby přerušeno v souladu s § 129 odst. 2 větou čtvrtou stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti). Pokud však v průběhu odvolacího řízení stěžovatelé započali s odvoláním na nové skutečnosti další řízení o dodatečném povolení stavby, nemůže mít taková skutečnost sama o sobě vliv na řízení o odstranění stavby (...). V nynějším případě tedy nebyl žalovaný povinen řízení přerušit podle § 129 odst. 2 věty čtvrté stavebního zákona (tato povinnost se dle výslovné dikce § 129 odst. 2 věty čtvrté stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb., vztahuje jen na žádosti podané ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby).*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 7 As 108/2021-54).

[18] Z uvedeného pro nynější věc vyplývá, že pokud stavební úřad již jednou žádost o dodatečné povolení stavby projednal a následně ji zamítl, není jeho povinností, a ani povinností odvolacího správního orgánu, na základě opakované žádosti (podané po uplynutí k tomu stanovené lhůty) přerušit řízení o odstranění stavby. Tak je tomu i v nynější věci.

[19] Ve věci není sporu, že stěžovatel podal dvě žádosti o dodatečné povolení stavby. První ze dne 11. 9. 2015 byla stavebním úřadem zamítnuta rozhodnutím ze dne 29. 9. 2015, č. j. 11395/SÚ/15. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí odvolal, ale odvolání bylo rozhodnutím ze dne 11. 1. 2016, č. j. 989/SÚ/15-3, částečně změněno, nicméně ve zbytku potvrzeno. Žalovaný dospěl k závěru, že stavba není v souladu s požadavky § 90 stavebního zákona, konkrétně s platnou plánovací dokumentací – územním plánem obce Andělská Hora. Druhá žádost o dodatečné povolení stavby byla podána dne 17. 4. 2019. Stavební úřad na ni reagoval tak, že usnesením ze dne 6. 5. 2019, č. j. 5816/SÚ/19, přerušil řízení o dodatečném povolení stavby s odůvodněním probíhajícího řízení o předběžné otázce (řízení o odstranění stavby). Dne 22. 7. 2019 pak stavební úřad vydal pod č. j. 9403/SÚ/19 usnesení, kterým podle § 66 odst. 1 správního řádu zastavil řízení o dodatečném povolení stavby s tím, že se stavba stala zjevně bezpředmětnou, neboť řízení o odstranění stavby bylo pravomocně skončeno rozhodnutím žalovaného.

[20] Stěžovatel má sice pravdu v tom, že žalovaný mohl řízení o odstranění stavby přerušit podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Toto ustanovení však žalovaného pouze opravňuje zvážit, zda řízení kvůli předběžné otázce přeruší, avšak přerušování mu pro existenci předběžné otázky neukládá. Krajský soud tak rozhodl v souladu se zákonem, pokud žalobu zamítl. Žalovaný nepochybil, jestliže nepřerušil řízení o odstranění stavby poté, co byla podána opětovná žádost o dodatečné povolení stavby.

pokračování

[21] I námitky, že žalovaný nedal možnost stěžovateli vyjádřit se a doplnit spisový materiál v řízení o dodatečném povolení stavby, jsou nedůvodné. Na zákonnost postupu žalovaného v řízení o odstranění stavby (to je nyní předmětem soudního přezkumu) nemělo žádný vliv, zda a případně jaké důkazy či argumenty by byly zvažovány v řízení o dodatečném povolení stavby, bylo-li druhé řízení o dodatečném povolení stavby důvodně přerušeno a následně v souladu se zákonem zastaveno bez posouzení merita.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedeného vyplývá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu